

РЕШЕНИЕ

№ 1610

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-9 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ели Д. Анастасова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова като разгледа докладваното от Ели Д. Анастасова Гражданско дело № 20221100104871 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Дял I, глава XII от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лева, настъпили в резултат от противоправни действия на длъжностни лица на ответника „БТВ М.Г.“ ЕАД, изразяващи се в снимане на ищеца като затворник, излежаващ присъдите си в затвора „Белене“, без негово съгласие и оклеветявайки пред обществото, като заснетите кадри са излъчени по телевизия БТВ от репортера М. Ц. в предаването „Тази сутрин“, водено от Антон Хекимян, излъчено на 08.06.2016г. Излага твърдения, че същите кадри и към датата на исковата молба се намират в интернет пространството. Счита извършеното деяние за противоправно поради нарушение на чл.32 от КРБ, като е извършено посегателство върху неговата чест и добро име. Твърди, че в предаването шок и ужас от затвора Белене е преразказан случай, в който той е действащо лице, заради което получил вътрешна присъда, която изтърпял. Показаното по БТВ и качено в интернет ужасило съгражданите на ищеца и след излизането му от затвора не може да си намери работа, хората минават покрай него и го гледат с насмешка и подигравка. Въпреки че е извършил това, което е излъчено в предаването, то не би станало обществено достояние, ако не е излъчено по телевизия БТВ. Винаги е живял в гр.Д., в кв. „*****“, който е близо до циганската махала, но сега се страхува поради постоянни заплахи от страна на хора от малцинствени групи към него и жената, с която живеел. Същата го напуснала и двете им деца живеят при нея. Твърди, че не е позволил на г-жа Ц. да го снима, както и да разпитва и снима жената и децата му. Твърди, че с излъченото предаване и филм няма право на втори шанс в живота след излизането му от затвора и е провален личният му живот.

Ответникът „БТВ М.Г.“ ЕАД е представил писмен отговор, в който излага съображения за неоснователност на иска. Оспорва твърдението, че на посочената в

исквата молба дата и предаване е излъчен материал за ищеца. Твърди, че не пази запис от това предаване с оглед чл.14, ал.1 от ЗРТ. Оспорва посоченото предаване да е заснето и излъчено от негови служители. Счита, че ищецът признава верността на изнесената информация в предаването за извършено от него насилие над затворници, за което е получил вътрешна присъда. Твърди, че насилието над затворници е тема с обществен интерес и в случай, че такава е проследена от ответника, то липсва противоправно поведение. Твърди, че практиката им е при разглеждане на подобни обществено значими теми да не сочат имената на участниците в предаванията. Според ответника, ако е имало такова предаване, то същото отразява вярна информация. Оспорва иска по размер.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, 9 състав, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2, във вр. с чл.12 ГПК, по свое убеждение, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД.

За да се уважи иска следва да се установи кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав: правоотношение по възлагане на работа от страна на ответника, изразяващо се в реализирането на телевизионни предавания, репортажи и коментари; осъществен фактически състав от изпълнителя на работата по чл. 45 ЗЗД, който включва елементите: поведение, противоправност на поведението, вина, настъпили вреди, причинна връзка между вредите и противоправното, виновно поведение на непосредствения изпълнител. Субективният елемент от състава – вината, разбирана като конкретно психично отношение на лицето към собственото му поведение и неговите обществено укорими последици, се презумира, съгласно чл.45, ал.2 ЗЗД.

С изготвения по делото доклад /л. 4/ е прието за общоизвестно обстоятелството, че журналистката М. Ц. е в трудово правоотношение с ответното дружество, като журналист в същата медия, както и че филм от 18.06.2016г. със заглавие „Шок и ужас в затвора в Белене“ и предаване „Тази сутрин“ от същата дата със заглавие „Блудства и потресаващи мъчения пред очите на надзирателите“ се намират на интернет страница btvnovinite.bg.

Съдът, приема, че ответното дружество, като доставчик на медийни услуги има качество на възложител по отношение на автора на репортажа, който е отразен в предаването „Тази сутрин“, излъчено от доставчика на медийни услуги „БТВ ММ.Г.“, защото като възлагане на работа по смисъла на [чл. 49 от ЗЗД](#) следва да се третира натоварването на други лица с извършване на действия, които спадат към областта, в която възлагащият упражнява собствената си дейност – в случая дейността по представяне и разпространение на информация чрез медиите. Тази дейност се извършва в интерес на доставчика на медийни услуги, което дефинира положението

му като възложител по отношение на авторите на излъчения репортаж. Възлагането на работата не предполага непременно зависимост между възложителя и изпълнителя, поради това е ирелевантно за настоящия спор дали ответникът и доставчикът на медийни услуги са в трудово правоотношение. В случая от съществено значение е фактът, че ответното дружество, като възложител и разпространител на информация, чрез телевизионно предаване, е имало възможност да контролира и направлява характера и съдържанието излъчения репортаж, поради което е без значение наличието или липсата на трудов договор между него и авторът на репортажа. В този смисъл съдът изцяло възприема изразеното становище в Решение № 581 от 30.09.2010 г. по гр.д. № 1019/2009 г., Г. К., III Г. О. на ВКС и Решение № 404/13.07.2010 г. по гр. д. № 907/2009 г., ВКС, III г. о., в които е възприето, че издателят на печатно произведение /в случая доставчикът на медийни услуги/, чрез своите длъжностни лица носи отговорност за верността на изнесената информация, както и че тя е резултат на добросъвестно журналистическо разследване. Издателят чрез своите длъжностни лица определя характера и съдържанието на публикуваните материали и носи отговорност на основание [чл. 49 ЗЗД](#) в качеството на възложител на работата по съставяне, подбор и поместване на печатни /в случая-телевизионни/ материали..

С оглед гореизложеното съдът приема, че „БТВ ММ.Г.“ има качество на възложител по отношение на автора на репортажа, поради което е пасивно легитимирана страна по предявения иск. В тази връзка съдът приема, че „БТВ ММ.Г.“ отговаря за вредите, причинени от съдържащите се в репортажа клеветнически твърдения по отношение на ищеца.

В константната съдебна практика деянието се приема като съзнателен външнопроявен акт – действие или бездействие, а противоправността се разбира като накърняване на чуждо абсолютно субективно право- в процесния случай правото на лично достойнство на личността чрез неправомерно и необосновано психическо и емоционално негативно въздействие, без законово основание за това. Разпоредбата на чл. 39, ал. 1 от Конституцията на Република България прокламира правото на всеки да изрази мнение и свободно да го разпространи - писмено или устно, чрез звук или изображение. Ако това право не се използва, за да се увреди доброто име на друго (ал. 2), изразяването и разпространяването на мнение не е противоправно. Поради това всякакви твърдения и оценки за дадена личност могат да се разпространяват свободно, ако не засягат честта и достойнството ѝ. Ако се касае за лице, чието име се коментира или се предполага във връзка с обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност или занятие, изразяването на мнения с негативна оценка, които са във връзка с този пост, дейност или занятие, не съставлява противоправно поведение. Ако са разпространени оценъчни съждения, те не подлежат на проверка за вярност – такива съждения съставляват коментар на фактите, а не възпроизвеждане на обстоятелства от обективната действителност. За вярност могат да бъдат проверявани само твърденията

за конкретни факти, разпространени с печатно произведение, доколкото позорят адресата. Но и в този случай издателят не носи отговорност, ако позорящите факти са верни.

При анализа на първите две предпоставки от фактическия състав на предявения иск – наличието на противоправно поведение от ответника, следва да се изложи следното:

В настоящия случай претендираните неимуществени вреди произтичат от репортаж, излъчен в телевизионното предаване „Тази сутрин“ на 08.06.2016г.

От приетата по делото СТЕ /л. 62 и сл./, неоспорена от страните и кредитирана от съда като компетентно и обективно изготвена се установява следното: видеозаписът от процесното предаване е с продължителност 23 минути и 08 секунди. Възпроизведените от експерта откъси от видеозаписа, относими към предмета на спора са следните:

„М. Ц.: здравей Т. наистина повече ще говорим и по малко картина ще показваме защото дори малкото картина която можем да си позволим да покажем наистина дава представа за това какво се случва зад решетките затворът е Белене с нас се свързаха хора които вече са на свобода част от тях други пък са в затвора и ни предоставиха видеокадри които дават образ и звук на всичко това което ти каза гаври физически сексуални посегателства и блудства психологически тормоз посегателства между затворници в този затвор не изглежда да има надзиратели поне по това което виждаме в огромното количество видеозаписи с които разполагаме там силата в ръцете на част от затворниците други са техните жертви и всъщност тази йерархия определя реда виждаме хора които са лишени от свобода на те изпълняват присъди произнасят се определят кой какво наказание да да понесе друг път просто се забавляват изтезавайки хората около себе си наистина присъствието на хора които да контролират реда в затвора не личи по никакъв начин

М. Ц.: тази снимка е от затвора в Белене там комуникацията със затворниците вътре трябва да уверя всички че изключително лесна през последните дни общувам и през интернет и по телефона с няколко човека в затвора времевите ограничения са изключително малко сутрин се чуваме на обяд понякога вечер така че общувай свободно от затвора може наистина да го кажем спокойно

Водещ: А чух част от оправданията са били че тези хора които са подложени на мъчение са педофили че също са извършвали много грозни престъпления за това се намират в затвора в Белене Шкой ще каже нека им хак да им е Но не смятам че пък когато в крайна сметка когато съда и закона е отредил подобно наказание може би трябва да се държат с тях по този начин в затвора в.. зад решетките.

М. Ц.: този мъж, до скоро е лежал в затвора Белене за кражба Той и негови приятели, които са взе още зад решетките искат да разкрият тайните на живота вътре

М. Ц.: Мога да ти покажа снимка на човека, който ми обясни това по телефона: този гръб е на Д. К. един от кората които са наказани заради тези кадри са заснеми заради мъченията, които виждаме на тях, сега можем да погледнем и лицето му: Той прие да даде интервю и да разкаже какво се е случвало в затвора на какво е бил подложен самият той да бъдат скрити кадрите с които сега вече ние разполагаме След като е изтърпял и това наказание за участието си в тези сцени преди няколко дни 22 април е точната дата на която той излиза на свобода можем да видим следващи негови

снимки:

Ето тази снимка е била профилна в социалните мрежи на този човек Кучета вързани на каишки а той покатерен на тях

М. Ц.: Но нещо което ще даде една характеристика след като той се съгласи да даде интервю от неговият телефонен номер с мен се свърза майка му и с много строг и остър тон зави че нейният син няма да дава никакви интервюта Това беше обратът и след това последваха редица неформални разговори с него.“

От показанията на свидетеля на ответника М. Ц. /л. 75 и сл./ се установява следното: ищецът и свидетелката Ц. са провели телефонен разговор, в който той е потвърдил, че е участвал и е тормозел хората, показани във видеоклипа; самият ищец, докато е в затвора публикува в интернет като своя профилна снимка, на която се вижда как унижава други затворници, като се е качил върху тях, третирайки ги като животни; свидетелят Ц. е взела снимките в процесното предаване именно от Фейсбук- профила на ищеца; в телефонния разговор, проведен с ищеца, последният е потвърдил извършените от него действия и е бил готов да разкаже за тях в интервю; интервюто не се е състояло, доколкото се е намесила майката на ищеца, която е заявила, че ищецът няма да участва в телевизионен материал под каквато и да било форма; свидетелят Ц. не се е срещала с ищеца на живо; целта на репортажа, излъчен в телевизионното предаване е била да се запознае обществеността с издевателствата, които се извършат върху настанените в Затвора в Белене затворници, доколкото лице, излежало присъдата си там се е свързало със свидетелката Ц. и е заявило, че разполага с видеоматериали, които онагледяват наистина брутални сцени на насилие от всякакъв вид – и физически тормоз, и психически, и сексуален, упражняван между затворници; свидетелят Ц. релевира, че журналистическата практика не само в България но и по света е свързана с разобличение на насилниците, доколкото след излежаване на присъдите си и на последващото насилие в затвора, осъдените лица се връщат в обществото и влияят върху цялостния социален облик на обществото.

От показанията на свидетеля на ответника Е.Г. /л. 79 и сл./ се установява следното: свидетелят Ц. е получила записите от хора, които са в или извън затвора; обичайните журналистически практики са да се потърсят всички засегнати от материалите лица; свидетелят К. заявява, че излъченият репортаж е бил изключителен ценен и сериозен от журналистическа гледна точка, предвид приноса да бъдат разобличени пред обществото и пред отговорните институции насилието върху затворниците и нарушението на правилата, приети за лишените от свобода.

От показанията на свидетеля на ищеца К.Г.К. – майка на ищеца /л. 27 и сл./ се установява следното: свидетелката К. е говорила със свидетелката Ц., преди да се излъчи процесния репортаж като свидетелката Ц. е искала да проведе интервю с ищеца, на което свидетелката К. се е противопоставила; свидетелката Ц. заявила на майката на ищеца, че и без интервюто ще пусне материала.

От показанията на свидетеля на ищеца В. К. – съпруга а ищеца, събрани по делегация /л. 113 и сл./ се установява следното: свидетелката Ц. е поискала разрешение от ищеца за излъчване на процесното предаване с негово участие, но ищецът не го е дал; ищецът не е давал съгласие да се представят видео и снимки с негово участие в телевизионен ефир; репортажът е направен въз основа на публикувани снимки във Фейсбук /л. 120/; ищецът не е качвал въпросните снимки във Фейсбук, телефонът на ищеца е бил откраднат.

Във връзка с гореизложеното следва да се вземе предвид и следното: в разпоредбата на чл.32, ал.1 от Конституцията на Република България /Конституцията/ е закрепено правото на зачитане на личния и семеен живот като е прието, че личният живот на гражданите е неприкосновен. Съгласно Конституцията всеки има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име. Настоящият съдебен състав приема, че елемент от правото на неприкосновеност на личния живот е правото на защита на личните данни. Неприкосновеността на личния живот на гражданите включва забраната те да бъдат следени, фотографирани, филмирани, записвани или други подобни действия, без тяхно знание и въпреки изричното им несъгласие, освен в предвидените от закона случаи. Съгласно чл. 32, ал. 2 от Конституцията никой не може да бъде следен, фотографан, филмиран, записван или подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие освен в предвидените от закона случаи. Забраната, предвидена в чл.32, ал.2 от Конституцията не е абсолютна, тъй като може да се дерогира от закон – т.е. в личната сфера на индивида е допустима намеса, но само в случаи, изрично определени по основание и ред в закон – чл.32, ал.2, пр. последно. Дерогиране на забраната по чл.32, ал.2 от Конституцията е предвидено с разпоредби в Закона за специалните разузнавателни средства /ЗСРС/. Съгласно чл.1, ал.2 от ЗСРС при използването на специалните разузнавателни средства временно се ограничават неприкосновеността на личността и жилището, и тайната на кореспонденцията и на другите съобщения. В същият закон се съдържа правна уредба на специалните разузнавателни средства, съответно редът за осигуряване и прилагането им.

Предвид гореизложеното следва да се съобрази и обстоятелството, че забраната в чл.32, ал.2 от Конституцията е дерогирана и в текстове от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, регламентиращ защитата на правата на физическите лица при обработване на личните им данни, доколкото същите не са уредени в Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните /ОРЗД/. По отношение на основните понятия лични данни, администратор, обработване на лични данни и др. разпоредбите на пар.1, т.1, 2, 3, 4 и сл. ЗЗЛД препращат към разпоредбите на чл.4, т.1, 2 и сл. от Регламент ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. Съгласно разпоредбата на чл. 4, т. 1 от цитирания Регламент/ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

В настоящия случай следва да се съобрази и практиката на Съда на Европейския съюз, която приема, че образът на дадено лице, заснето с камера, представлява „лични данни“ по смисъла на член 2, буква а) от Директива 95/46 , доколкото позволява да се идентифицира засегнатото лице (решение от 11 декември 2014г., Ryne ъ, C-212/13, т. 22). Понятието „обработване“/обработване на лични данни/

според чл. 4, т. 2 от посочения Регламент 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. е определено като всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване. Съдът на Европейския съюз приема, че в рамките на системата за видеонаблюдение видеозапис на лица, записан върху устройство за дългосрочно съхранение, а именно твърдия диск на тази система, представлява, в съответствие с член 2, буква б) и член 3, параграф 1 от Директива 95/46, обработване на лични данни с автоматизирани средства (решение от 11 декември 2014 г., Руне ъ, С-212/13, т. 23 и 25). Съгласно чл. 25з, ал.1 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ обработването на лични данни за журналистически цели, както и за академичното, художественото или литературното изразяване, е законосъобразно, когато се извършва за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация, при зачитане на неприкосновеността на личния живот. Според ал.3-та при обработване на лични данни за целите по ал. 1 не се прилагат чл. 6, 9, 10, 30, 34 и глава пета от Регламент (ЕС) 2016/679, както и чл. 25в – т.1; администраторът или обработващият лични данни може да откаже пълно или частично упражняването на правата на субектите на данни по чл. 12 – 21 от Регламент (ЕС) 2016/679 – т.2-ра. Текстовете на чл.25з ЗЗЛД са приети в изпълнение на разпоредбите на чл. 85 от Регламент /ЕС 2016/679, параграф 1, който предвижда, че държавите членки съгласуват със закон правото на защита на личните данни в съответствие с настоящия регламент с правото на свобода на изразяване и информация, включително обработването за журналистически цели и за целите на академичното, художественото или литературното изразяване. С разпоредбата на чл. 25з, ал.1 от ЗЗЛД се дава право да се обработват лични данни при осъществяване на правото на свободата на изразяване и правото на информация, когато е за журналистически цели, за академичното, художественото или литературното изразяване. В тази хипотеза законодателят е предвидил упражняване на правото да се обработват лични данни само за посочените цели в чл. 25з, ал.1 ЗЗЛД и при зачитане на неприкосновеността на личния живот. Под „зачитане неприкосновеността на личния живот” следва да се разбира **наличие на баланс на двете равностойни основни права: правото на неприкосновеност на личния живот, елемент от което е правото на защита на личните данни и свободата на изразяване и правото на информация.** Преценката за това дали е налице журналистическа цел и баланс на посочените две основни права е конкретна за всеки отделен случай, с оглед на установените обстоятелства. В тази връзка следва изрично да се съобрази обстоятелството, че посочените изключения от забраната, въведена в чл.32, ал.2 от Конституцията са само примерно изброени, а не изчерпателно.

Във връзка с гореизложеното, настоящият състав следва да прецени дали при излъчването на процесния репортаж е нарушен балансът между правото на неприкосновеност на личния живот, елемент от което е правото на защита на личните данни и свободата на изразяване и правото на информация. В тази връзка следва да се съобразят показанията на свидетелите М. Ц. и Е.Г., кредитирани от съда като обективно и добросъвестно дадени, от които се установява, че излъченият репортаж е бил изключителен ценен и сериозен от журналистическа гледна точка, предвид приноса да бъдат разобличени пред обществото и пред отговорните институции насилието върху затворниците и нарушението на правилата, приети за лишените от

свобода. Основателно е възражението на ищеца, че същият не е давал съгласие да бъдат излъчени видеоизображения с негово участие, но същевременно следва да се вземе предвид и самото поведение на ищеца. В тази връзка по делото се установи, че ищецът доброволно е публикувал на профила си във Фейсбук снимки с насилие от Затвора в Белена като по отношение на показанията на съпругата на ищеца – В. К., че ищецът не е качвал въпросните снимки във Фейсбук, а телефонът на ищеца е бил откраднат, съдът не кредитира същите, доколкото на първо място следва да се отчете обстоятелството, че изхождат от съпругата на ищеца, която е пряко заинтересована от изхода на спора, а на второ място показанията не се подкрепят от нито едно от събраните по делото доказателства, а остават изолирани.

С оглед изложените съображения настоящият състав намира, че не е налице една от императивно необходимите предпоставки за уважаване на иска, а именно – противоправността на деянието. Липсата на противоправност води до отсъствие на деликт, поради което искът се явява неоснователен.

По отговорността за разноските:

С оглед изхода на спора, право на разноски възниква за ответника, като на същия следва да бъде присъдена сумата от 100 лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. К., с ЕГН *****, с адрес: гр. Д., жк „****“, бл. ***** срещу „БТВ ММ.Г.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, административна сграда на НДК, пл. България № 1 иск с правно основание чл. 49, вр. чл.45 ЗЗД, с който се претендира осъждане на ответника за сумата от 100000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на честта, достойнството и репутацията на ищеца, ведно със законната лихва, считано от 14.10.2021г. /датата на депозиране на исковата молба/ до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Д. К. К., с ЕГН *****, с адрес: гр. Д., жк „****“, бл. ***** да заплати на „БТВ ММ.Г.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, административна сграда на НДК, пл. България 1 сума в размер на **100 лева** – разноски за производството пред СГС.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____

